

To dikt av
Axel Bojer

Nærhet

Tilbake på et sted vi ofte var
trer ditt minne frem, som stille svar,
mens jeg går og føler varme fra
den nærhet våre møter ga.
Lys og varme brer seg i meg
når tanken drar og møter deg.

Den ytre verden glir helt bort,
jeg husker ting som vi har gjort
og følt, her er ditt ansikt, venn;

Her ser jeg at vi ses igjen!

Om jeg døde

Om jeg døde i dette nå,
kom jeg tilbake til deg
i regnet på ruten,
jeg ble en vind som viste deg
veien i skogen,
møtte jeg deg
der vi er når øyet er lukket.

Som usynlig hjelper ville jeg gå
og velsigne ditt kveldssmil på puten,
rette solskinn mot kinnene i skogen,
blåse fryd i blomsten du plukket.